

174 V 1956-1
Львівська область
6

Архів з бірому
Горинівсько-Бережанська округа ОУНР

ПАПКА

ДЛЯ паперів

Удобрешаційно-векетівний манускрипт
"Темь згаду" (1948 р.)
На чимоме

Уходіні гаши: 1948 р
Удобрешаційно документів: 1
Удобрешаційно аркушів: 15
Зберілаки: кошиїмо

20 р.

Львівська область
Львівської області
19567 Опис (174

Б. В.

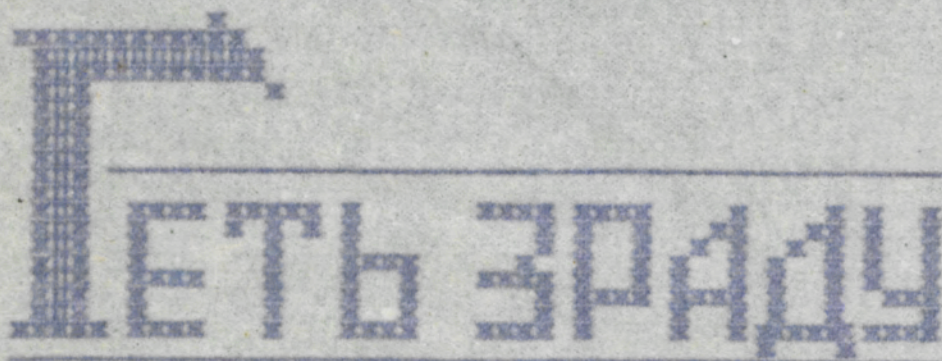
ГЕТЬ ЗРАДУ

2

Воля народам! Воля людям!

В. В.

"Краще владь,
а не зрадь".
/І.Франко/



НЕТЬ ЗРАДЦУ



Б.В.

"Краше впаде,
а не зраде".

/І. Франко/

ГЕТЬ ЗРАДУ

На шляху історії українського народу вели його до краєвого майбутнього та слави, до визірної мети, керівні одиниці, люди-герої, які захоплювали своїми ділами не лише своїх але і чужих. Це були українські князі, гетьмани, козак, революціонери, політичні діячі, державники і др.

На тім історичнім шляху стрічав український народ перешкоди, переносив удари і лихоліття спричинені ворогами.

На цім важкім історичнім шляху ворог, щоб ослабити український народ, щоб унеможливити йому дальший шлях боротьби до цілі, ужив як одки з засобів, одні з найпідліших і найбільш нікчемних — **ЗРАДУ**.

Зрада в уяві українського народу.

Як і кожний народ, так і український, до зрадників ставився і ставиться дуже ворожо. Як доказ цього, маємо історичні документи, в яких докладно представлено події, в яких діяв зрадник, долю зрадника та осуждення його народом.

За зраду, після моралі українського народу, карається не тільки на землі, але і на небі, зраду карають не тільки люди, але і Бог. Тому за зрадою і її проявами вести треба дуже безоглядну боротьбу. Цього вимагає мораль і почуття справедливости українського народу.

Заглянемо в найдавніші сумерки історії українського народу і побачимо, як боролися український народ за зрадою.

Осуждення зрадці нашими предками бачимо в історичних піснях і думах, які передавалися з уст до уст і затрималися в нашій літературі аж до сього-

дні. Народ оцінював зраду, як найбільший злочин, тому зрадників проклинали в світих історичних піснях і думах, напр.: в думі "Маруся Богуславка", "Самійло Кішка", "Сава Чалий" і багато інших. Зміст цих творів, це переважно величні і страшні картини козацьких змагань із степовиками. Голом цих змагань є: степ, море, турецька галера, турецькі городи і на цьому широкому і повному пригод, жорстокостей, героїзму і крові глі, появляється і діє зрадник.

В історичній думі "Маруся Богуславка" зображено турецьку неволю, в якій перебуває 700 невольників-козаків, котрі вже 30 років не бачуть світла ні сонця. Жінкою тодішнього правителя Туреччини була Маруся з міста Богуслава на Україні. Вона попала в полон, зрадила християнську віру, потурчилась та вийшла заміж за турецького султана, ради наживи і лакімства.

Коли Маруся в день великої суботи, оповістила козаків про Великдень на Україні, то козакі заридали і зрадницю - Марусю Богуславку проклинали:

"Та бодай ти діво-бранко
Марусю панівно-Богуславко,
Щастя і долі собі не мала".

Аж тоді Маруся відчула страждання козаків, а це більше відчула свій гріх і тому вирішила визволити їх. Звільняючи їх, сказала, щоб утікали до городів християнських, та щоб не забули поступити до міста Богуслава, сповістити її батьків, щоб:

"Гуртів, великих маєтків хай не здобува
Великих ескарбів не збирають,
Та нехай мене дівки-бранки,
Марусі панівни Богуславки
З неволі не викупляють,
Бо вже і потурчилась, побусурманилась,
Для розкоші турецької,
Для лакімства нещасного".

Як бачимо, зрадниця хоч окупляє своєю зрадою звільненням козаків з неволі, то вона однак не почувалася на силах, щоб вернути до дому, бо за сильно зв'язала себе з ворогом України - турецьким султаном. Зрада і вислужництво в очах українського народу оставляють на людях нестерте тавро - його стерти не можна.

Дуже актуальною і поширеною серед українського народу є історична дума "Самійло Кішка". Давніше, коли це "гаризвала козацька воля", співці - бандуристи в супроводі українського інструменту - бандури, співали її на різних збірних місцях, як: ярмарках, базарах, весіллях, та при козацькому війську. Співачи проклинали зрадників, а також рівночасно боліли над долею невільників-козаків.

В такій думі описується зручного провідника і гетьмана запорожського Самійлу Кішку, та зрадника Лял-Батурлана.

З міста Трапезунта виїхала турецька галера Алкан-Паші. В галері було: 700 турків, 400 яничарів і 350 козаків-невільників, які веслували на цій галері. Коли Алкан-Паша віддалився від своєї галери до дому своєї жіночки, наставив зрадника Лял-Батурлана пильнувати козаків, який був:

"Ключник галерський, сотник переяславський,
Неговірок християнський".

Він посковував козаків-невільників в нові кайдани-панцуги, сів коло Самійла Кішки і почав підмовляти його на зраду, щоб той:

"Віру християнську під носі топтав,
Хрест на собі поламав,

А будеш віру християнську під носі топтав
Будеш у нашого шана за рідного брата преш-
бувати"

Але Самійло Кішка, як вірний син своєї віри і народу, волів остатись далше в неволі, як стати зрадником. А Лял-Батурланові відповів:

"Бодай же ти того не діждав,
Щоб я віру християнську під носі топтав."

Доч буду до смерті білу та неволью прий-
мати.

А буду в землі козацькій голову хресті-
ницьку покладати.

Наша віра погана,

Земля проклята".

Ляв-Батурлана - зрадника, козаки воїли і про нього осталась тільки суїла неслава в народі.

А Самійло Кішка вернув з друзями на Україну і по смерті був похоронений в Каневі, а пам'ять про нього осталась на віки в народі, як співає дума:

"Слава не вмере, не поляже,

Буде слава славна,

Поміж козаками,

Поміж друзями,

Поміж лицарями,

Поміж добрими молодцями".

Опис зрадника маємо ще в історичній пісні з козацьких часів під заголовком Сава Чалий. Сава Чалий був сотником в придворних козаків ки. Дібомирського. Пізніше прилучився до гайдамацького повстання, та незабаром зрадив гайдамаків і втік до поляків. Доконав цього колишній тов. Сави Гнат Голий, що на саме різдво 1741 р. напав із своєю ватагою на Савин дім і вбив його. Та це й до сьогодні український народ співає, що:

"Не засягнув та пан Сава своєї булави,

Положили пана Саву на дубовій лаві,

Оце ж тобі пане Саво, сукні-адамашки,

Що ти нажив всьакий сину з козацької ласки

Знова, коли прислухатися до історичної пісні про "Байду Вишневецького", котру так часто співає український нарід, почуємо про одну велику подію з козацької боротьби, що блистять героїзмом і вірністю своїму народові. Ця пісня оспівує героїську смерть Дмитра Вишневецького, гетьмана козацького, що був основником Запорозької Січі на дніпрових островах: Томаківці і Хортиці в половині ХУІ ст.

5

Дмитро Вишневецький в поході на Молдавію, потрапив в полон Стефана Томки, який видав його туркам. В Царгороді тодішній султан Селім II хотів Байду з'єднати для своїх цілей, а саме: одружити його з своєю дочкою і в той спосіб при допомозі Байди, зайняти Україну. Султан його підмовляє: "Ой ти Байдо, ти славісенький, віддай мені своє серце, от буде мені лицар та вірнесенький, от буде мені вівізьміть мене царничку, а ти будеш паном на всій Україночці". Але Байда, як вірний син свого народу, не зраджує його, а відповідає:

"Твоя царів віра проклята,
Твоя царівночка споганя"

Хоч згинув в отрашних муках, заціпенів ребром на гаку /1504 р./, але не піддався і не став зрадником, а залишився героєм українського народу. Його народ оспівує в піснях аж до сьогодні.

Згадані думи — це поезія суворого козацького життя, витримана на високому моральному рівні, осяяна ідеалами волі, самоповаги.

Згадані думи — це суворий осуд зради. Ці думи передають нам не сфальшовані настрої і погляди народних мас на героїв, котрі себе жертвували для добра народу, і зрадників, які задля наживи чи особистої користі, продають народ.

І хоч Байда в думі гине, прадавчесь на віки з світом і з цілим українським народом, але його постання являється святом для українського народу і є оспівана в величній образі його лицарської смерті.

Він і йому подібні постаті, вічно існують в серцях кожного українця, як творці, провідники і герої української нації.

Знова зрадники будуть вічно прокляті, як відступники і шкідники народу.

Шевченко проти вислужництва і зради.

Москва поневоливши Україну політично, зручно затирала сліди по давній волі не приборканого українського народу. Старалася різними способами накинати українському народові свою мову, культуру, побут. Почалося насильне вщиплювання всего, що московське, а викорінювання всего, що українська. Почало затиратись національне обличчя України і українського народу. Шевченко бачучи, яка велика руїна грозить, що є московське на Україні, висвітлюючи їх руїнищю діяльність для українського народу.

Культурно-побутові впливи росіян на Україні відбився дуже відемно на національній свідомості українців, вони зродили вислужників, перекидників та зрадників. Вислужники, перекидники, зрадники, які зрадили український народ і пішли на службу Москві, у творчості Шевченка найбільші вороги української нації.

Московські впливи родили в українському народі перевертнів, про них Шевченко пише:

"А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та допоможуть москалеві
Господарювати".

А українці, що тягли руку з московським урядом, та вихвалювали "нове отечество" Шевченко сильним своїм словом називав це як він пише "нікчемну братів" - прислужників, льокаїв, "отечества нового", рабів його та підніжків, "грязь Москви", "варшавське сміття", - своїм словом прокляв їх на віки.

Він бачив в Петербурзі багато українців, що забули свою батьківщину - "дідав діла незабутні" продавшись у "різничне москалеві" величають московське царство, говорять по-московськи встидаючись своєї мови, своєї батьківщини, встидаються

признались хто вони такі, чийх батьків діти, вих-
валяють ворогів українського народу. — і називає
їх у своїх творах: — "Раби з кокардою на лобі". —

Своє вороже наставлення до Росії і її вислуж-
ників, Шевченко дуже образowo передає в містерії
"Великий льох". Царів, мимовільних прихильників
російського деспотизму, карати буде Бог на друго-
му світі, за це і карається три душі.

Одна з них карається по світу за те, що як бу-
ла це дівчиною, перейшла з повними відрами Амел-
ницькому дорогому, як іхав в Переяслав. Амелниць-
кому пощастило заключити угоду, одначе росіяни
використали Переяславську угоду на поневолення
України і тому Бог карає її, як зрадницю.

Друга, бувши ще маленькою, усміхнулася до цари-
ці Катерини II, як ця проїжджала Дніпром на гале-
рі, за це її Бог покарав смертю, як вислужника, а
її душа сьогодні літає по світу.

Третя, бувши дівчиною, напоїла цареві Петрові I
кони, коли цей по битві під Полтавою, переїздив
через Батурин. За це Бог відібрав її життя і
вона разом із двома попередніми, також блукає і
карається.

Вислужникам і зрадникам не вірять не тільки
свої, але і ці, ким вони служать.

Москалі шукаючи за скарбами на Україні, в Су-
ботові розкопали "Великий льох", в ньому знайшли
лише "кістки в кайданах" — це ті, як Шевченко пише,
що "Москві присягали". Москва їм не вірять, заку-
вала їх у кайдани і знищила. Тут пророцтво Шев-
ченка для зрадників: — "То б ти не був, якби би
ти вірний раб не був, тоб вороги не повірять".
У своєму вірші "Буваж воїни" поет пише, що на
Україні були зрадники: галагани, киселі, кочубеї,
пагаї. Хоч вони пропали, те осталося їхні наслід-
ники — "...осталося шавелі, черваки! до: "гризуть,
і жеруть, і гнуть старого дуба"... — український
народ.

Поет вірить, що зрада однак не знищить українського. Він каже, що український народ — "Козак безверхий... упаде,
Розтрощить трон, порве порфири,
Роздавить ваного кумира...
...Не стане ідола чужого,
І вас не стане..."

Зрадників жде сумна слава і забуття. Вони зникнуть з пам'яті народу:

"...будакі,
Та кропива і більш нічого
І стане кущем на купі
Смердячий гній — і все те, все
Потроху вітер рознесе".

Вислужництво і зрада — засіб ворогів в боротьбі з українським народом.

Історичне життя українського народу не плило одним річищем, а переходило епохи великого росту і світлості, та часи давнього занепаду. Українська держава в княжій добі подиву гідна тим, що вона існуючи, на краю Європи, двигала на собі весь тигар натиску, що йшов з Азії, всю енергію мусіла зосереджувати на степовому фронті, який безустанно непокоїли вороги. Давня українська держава впала під напором татар, що привели на нас сили всієї Азії, а доконали нас сувіди, які за нашими плечами жили безпечно і могли краще організувати своє життя. Два століття тривав наш політичний і культурний занепад. Це був грізний час у нашій історії.

До упадку української держави в княжій добі дуже багато причинилися українці — зрадники, а саме: ізгої, берладники, "татарські люди" і інші, які зраджували український народ задля своєї наживи, або з особистих цілей і тим допомагали ворогам поневолявати Україну.

Вороги дуже багато з цього скористали, бо побачили виснажені сили української держави внутрішніми і зовнішніми війнами вдарили по них, розбили і поневолили цілий український народ. Хто такі ізгої? Назва "ізгоїв" відносилася переважно до людей, яких покридило життя, з власної волі, чи до деяких виключених поза межі громадянства. Ізгоями звалися поповичі, що не добився до священь, вимушені на волю раби, зруйновані купці і підірванці, і на коренні назва ізгоїв перейшла на княжих сиріт, які опинилися без батьківських уділів.

Уже Всеволод мав проти себе аж три родні ізгоїв. Де далі ставало їх чимраз то більше і відносини на Україні ставали чимраз то неприємніші, бо з ізгоями треба було воювати, а ці знова, щоб здобути собі престія, кликали на поміч ворогів. І тут, власне, вороги з таких ізгоїв найбільше користали, бо вороги вдерлися на Україну, грабили і зруйнували.

Тому український народ, одіне їх, як вислушників і зрадників української держави.

І вже першого з таких ізгоїв Ярополк, що володів Волинню і виступив проти київського князя Всеволода /1068 р./, та накові багато лиха Україні, використала Польща. Причина була ця, що Всеволод, щоб заспокоїти двох ізгоїв Ростиславичів - Рюрика і Василька, відібрав від Ярополка частину Галичини, що належала до Волині і наділив їм двом останнім. Ярополк обурився, тому Всеволод мусів виступити проти нього. Ярополк утік до Польщі і з польським військом пішов /1067 р./ на Всеволода.

Ізгой Олег Святославич покликавши половців, ходив війною на князя Володимира Мономаха. Він годі дуже спустошив передмістя Чернігова. Коли Святослав з Мономахом робили порядок з Олегом, половці з того скористали і з ватажком Буяком напали на Київ. Спалили все передмістя і монастирі. Уже

Тоді князь Мономах змагав до об'єднання і згоди всіх ізгоїв і закликав, щоб "поправити це все лихо, яке потворилося на українській землі, бо якщо не поправимо, то настане ще гірше лихо і почне заколювати брат брата і погине українська земля, а наші вороги придуть і візьмуть її".

1123 р. ізгой Ярослав Ярославич, щоб здобути собі Волинь, виступив проти київського князя Мономаха, покликавши собі на поміч: поляків, угрів і їх королем Стефаном на чолі і чехів. Тоді дуже ослабили Україну, бо Ярослава в поході вбили двоє поляків.

Смерть цього князя ізгой, з рук цих, яким служив, дуже виразно підкреслює доля зрадників. Свої їх проклинають, а чужі, як непотрібних вбивають.

Тобто це один факт, як ізгой пошкодили українській державі, а допомогли ворогам.

Колішній київський князь Рюрик /1203 р./ напав з половцями на Київ, в котрім князював намісник Романа Галцького Інгар, князь Луцький, син Ярослава Ізясловича. Здобув Київ і дуже пограбував. Літописе запевняє, що цей погром Києва був лютийший, як у 1169 р., коли на Україну прийшли ватаги Андрія Боголюбського. Половці хапали людей в неволю, з чужоземних купців тягли контрибуцію, а що вже понало церквам і монастирям, то і не казати. Наче завзялися обдерти, їхній блиск, щоб уже нікого не приваблював Київ до себе. Так помстився зрадник-Рюрик на рідному місті.

Так шкодили ізгой-зрадники своєму народові.

В XII ст. на площину української історії знову висуваяться вислужники-зрадники українського народу, яких діла підлі не можна забути до сьогодні. Від князівства Берлатського, мають назву Ів "берладники". Першим таким берладником був Іван Ростиславич Берладник. Він, щоб здобути собі галицький престіл від Ярослава Осмомисла, органі-

8

— нізду кампанію проти нього. Спочатку не знайшовши
— нігде притулку на Україні, втікає до половців. По-
— ловці, щоб з таких зрадників скористати, йдуть з
— ним походом на Україну. Здобувши Подунава /Бердідь/
— і опанувавши його без труда, почав грабити галиць-
— кі кораблі, що йшли вниз Дунаєм та Галицькі купе-
— цькі каравани. Ярослав Осмомисл, не міг цього стер-
— пати і як зрадника, вигнав його з України. А помер
— він десь в місті Солуні /1161 р./.
— цього його син Ростислав Бердідник також організував
— кампанію з пониззя на Галиччину /1168 р./: Але
— він також немає успіху.
— Третньою групою зрадників українського народу
— в князів добу, були т. зв. "татарські люди". Ще то-
— ді галицький князь Данило Романович ставив собі
— за мету, скорше знизити зрадників — "татарських
— людей", як виступити отвертою боротьбою проти та-
— тар, а не як зрадників і зрадницько історію з
— XI. Це також доказ, що зрадник є більш небезпечний,
— як отвертий ворог.
— Данило називав їх "татарською язвою" — це були
— українські громадяни, що вилетіли з під княжої
— влади і піддалися під безпосередню татарську звер-
— хність. Перед у тому "татарофільському русі" вели
— т. зв. болохівці — українське плем'я, з деякою при-
— мішкою турецької /чорно-клубуцької/ крові, що жило
— у верхньому басейні Случі, Горині і Бога, на схід-
— ному пограниччю Волині. "Болохівці" хоч і займали-
— ся хліборобством, все ж таки мали в своєму побуті
— немало кочовницьких ознак, згідно бунтувалися
— проти князів, підносили опозицію проти них, а як
— тільки з'явилися на Україні татари, зразу ж перей-
—шли на їх бік. Під погубним впливом болохівців
— оставали деякі чисто українські громади на Київ-
—щині та на Поділлі, що також вели платити дань
— азійським наїзникам, як користь рідній владі і
— нести на собі обов'язки оборони краю перед воро-
—гом. Не диво, що проти них звернувся Данило і по-

дав безпощадно їх нищити. Він ходив кількома походами проти болохівців і "тараських людей", палив їх села, "розкопував грєби", забирав в неволю, нищив їх як зрадників і ворогів українського народу.

Така доля стрінула цих перших зрадників в історії українського народу.

З тямом часу, як легендарний фєнікс, віродилася на своїх попелищах Україна. Відродження вийшло з Запоріжжя. Буйні чорноморські степи, притягали до себе все відважних добичників, що в безнастанних сутичках з ворогами, організувалися на військовий спосіб, а Запорожська Січ стала їх столицею і проводом. Український народ бачив в них продовжителей традицій Олега і Ігоря, бо вони, так само, як і давні князі на своїх кораблях штурмували Баргород, - старалися використати козацьку силу в боротьбі релігійній і політичній. Але в цій добі знаходимо чорні п'ятна - це п'ятна зради. Їх створили: потурнаки, яничари, реєстрові козаки та "грязь Москви".

"Потурнаки" / вже скорше було сказано - Лян-Потурман / - це люди-козаки, які попадали в полон, переважно туркам і там турчилися, згоджувчись рівночасно воєвати з українським народом.

Яничари - це українці забрані ще малими в полон і виховані в протиукраїнському дусі. Бачвано їх також до боротьби з козаками. Козаки вже тоді розправлялися з ними, як з зрадниками рідного краю, напавши на будьяке турецьке місто. Ці зрадники стали прокляті українським народом в думах, в котрих змальовані також геройські вчинки козаків-героїв, про яких співають ще сьогодні.

Немало прикрости через вислудництво і зраду лишили нам т.зв. "реєстрові козаки". Це були козаки, що навчалися на службу до польських королів, ці які не почувалися на силах до відкритої боротьби з польськими загарониками, пішли на їх службу

ці яких поляки вживали до боротьби з козацтвом — українським народом. Найбільше з "реєстрових козаків" користала Польща. Напр. Польща, щоб опанувати все козацтво, по смерті М. Короженка, наставляє гетьманом Крицького Червоного з реєстровиків /1626 р/, хочом цей же був добрим вождем. В Бєлє під Перекопом, він зі своїми реєстровиками не хотів брати участі, щоб було причиною погрому козаків /1629 р/. Тоді знова козаків відділяється від реєстровиків-зрадників і вибирають собі нового гетьмана Левка Івановича, за якого так ой і вивізна йі атолудіа

Реєстровики зловили і віддали полякам козацького гетьмана Івана Сулиму, що злобув і знищив фортеці. Подяк: і в історії де виставлено і в історії а хити Іван вірну службу поляки реєстровикам часто, нічого не платили, а як вистав мир, то закріпачували їх, а називає карали горлом, а смертю зводі Іліа

Так платили польські загарбники зрадникам-козакам, напереді використаври їх до боротьби з українським народом. Знаючи же у чужості прои жинко. Знаючи ж зрадник українського народу, київський воєвода Адам Кисіль, а що своєю діяльністю шкодив Хмельницькому а його змаганнях, котрий хотів знищити боротьбу Хмельницького, а зарокку. Хмельницький звав його "козак", а обріс польським м"ясом". а в історії і в історії жинко

В історії козацтва стрічаємо зрадників-козаків, які викликувались російським царям. І в історії жинко собі такою на назву зрадників полковник передставський Іммануїл Ципора, що виступив проти Виговського, щоб одобути собі ласку в царя, та Іван Бреховецький — вікчемий дєманог, що зумів назвуватися і покійніста злобути піддержку Москві, а в історії жинко а в історії жинко: жинко Історія річні а жинко стоїть також брацлавський полковник Степан Гоголь, що оголосивши себе царським підданим і підняв повстання проти гетьмана Бєгєрі. Не забуде також український народ, прокинути за зраду і соніда Кочубєя і Іскру, які зробили

донос московському цареві на Мазепу. Од хня ід
Проклятий народом є зрадник Ніс і Галаган, у
які своєю зрадою допомагали Москві нищити і по-
неволявати український народ. Перший спричинився
до зруйнування Батурина, другий допоміг москалям
здобути і знищити Січ /1709 р/. Оба виказали та-
кні підходи.

Москва взявши нагляд на українськими гетьма-
нами, ставляла тут своїх наглядників. Поруч із
ними фігурували, також відзначені за доноси — і
вірність їй українці. До них належав зрадник —
Новгород-сіверський, Ніп-розстрига Нісовський.

Мету свого життя такі старшини бачили тільки
в наживі. Користаючись безкарністю, збільшували
повинности селян, повертали козаків у посполитих,
силою загарбували їх маєтності. Навіть наш ге-
ній Тарас Шевченко не ліпшу оцінку, як зрадник-
ки — "грязь Москви" дає тим старшинам, котрі
віддавали дітей у привілейовані дворянські пен-
сіїни Петербургу чи Москві. Дух дворянської му-
молоді до Москви і Петербургу набрав був масових
розмірів, а це власне відбирало українському се-
паратизмові всяку підставу майбутності. Знова
Москва, виховуючи собі вислужників і зрадників
українського народу, дуже багато користала.

Через тих вислужників і зрадників ще дуже
багато тернів український народ.

Козацька боротьба, що розбудила в українсько-
му народі національну свідомість, почуття своєї
самобутності, одначе не вгавала. Український на-
род збудував свою державу мимо ворожих планів
його поневоляти, мимо шкідницької діяльності з
зрадників. Український народ встояв перед воро-
гами; зрадників знищив, а пам'ять їх прокляв.
По укладку української козацької державності
вороги даліше піддержуть і створять кублаю
зрад серед українського народу. Російські царі
піддержуть на Україні т. зв. "русифільську те-
чю" — рух, який ставив собі за цілю виховати

українців почуття меншвартости і дівлягости по відношенні до "мазуаки Росії" і російських царів. Рух цей проявлявся в житті церковному, культурному, господарському, а надісе в політичному. Частина українців, головю інтелігенція, перейнялася цим, переїшла на сторону російських царів. Народ, одначе в своїй масі, остався вірний ідеї своєї національної і політичної окреміаности.

Подібний рух намагалися створити австро-угорська бюрократія з її царем на чолі, це т.зв. "австрофільство" і "германфільство", що існувало головю на українських землях, які належали до б.австро-угорської імперії. Він одначе не мав більших успіхів.

Життя і стремління українського народу знищили ці екідливі течії. Український народ пішов своім шляхом і в 1918-20 рр. створив свою державу.

По упадку цієї держави вороги дальше послуговуються цими самими методами і створюють свої агентурні течії серед українського народу. Вони проявляються в т.зв.радянфільстві, полянофільстві, а агенти Гітлера ширли т.зв.германфільство і думки про досконалість фашистівського ладу.

Проти окупантської політики новітніх імперіалістів іде революційно-підпільна боротьба, що викриває загарбництво ворогів, бореться зо зрадою.

Рук революціонерів гаяуть зрадники: Івердохліб, Бабій, народ проклинає нам"ять Барановського, Мотика і др.

Вороскі шлани не досягають своєї цілі, український народ не ослабляється, а в час другої імперіалістичної війни створює нову світлу сторінку героїчної боротьби за волю, до своєї героїкою розбиває і затемнює цю чорну ворожу роботу на українських землях.

Свою волю і незалежність український народ захищає до кінця.

СИ "Зрада - засіб більшовицького імперіялізму в поневоленні українського народу."

По упадку царської Росії, до влади прийшли більшовики. По відношенні до України, вони повели таку саму загарбницьку, експлуатаційну політику, як і царські імперіялісти.

Кровавою боротьбою, повстаннями, заворушеннями, підпільно-революційною боротьбою, Україна відповіла на більшовицький імперіялізм.

Щоб ослабити цю визвольну боротьбу на Україні, більшовики, крім засобів сили, примінили ще і засіб зради. Серед українського народу створили собі кубло зрадників, які пішли на услуги більшовикам.

Ідею зрадництва, серед українського народу, більшовики оформили у двох видах, а саме: вони організували т.зв. "комуністичну партію /більшовиків/ України" - це раз, а друге організували тайну сітку доносників - зрадників, яка в такий спосіб мала б доносити більшовикам про проті більшовицьку роботу на Україні.

КП/б/у - це організація більшовицького імперіялізму на Україні, в якій верховодять чужинці, головні росіяни, а українці грають там другорядну роль, виконують накази більшовицького центра. Москві доносять на своїх братів-українців, домагають своєю єдиною працею поневолювати свій народ.

Тому, що в КП/б/у верховодять росіяни, т.зв. "українські більшовики" не можуть служити українському народові, вони є сліпим знаряддям більшовицьких верховодів - росіян. Часто більшовики, щоб замаскувати цей факт, говорять, що КП/б/у - це організація українського народу. Та це очевидна неправда. Першими секретарями /центрального комітету КП/б/у, від її повстання, аж по сьогодні, були не українці, були ними чужинці, а саме: Моло-

тов - росіянин, Маганович - жид, Коссовор - поляк, Постишев - росіянин, а генер КП/б/У Очолка також росіянин. Друзов Микита Сергійович /від 1936 р./
Всі важливі пости в КП/б/У виконувть росіяни, а членами КП/б/У від її повстання /1918 р./, були в більшості чужинці, а сьогодні членами КП/б/У в чужинці майже на половину. З цього ясно, що КП/б/У яка безпосередньо виконує накази Сталіна і підлягає у всіх справах Центральному Комітетові Все-союзної Комуністичної Партії /більшовиків/ ЦК ВКП/б/, є організацією шкідливою для українського народу. КП/б/У - це кубло більшовицького імперіялізму на Україні, це кубло українського зрадництва.

Багато комуністів - українців думали, що будучи членами КП/б/У, допоможуть українському народові, тому щиро допомагали більшовикам в побудові радянської влади на Україні, але більшовики їх тільки використали, а опісля, як непотрібних усунули або знищили.

Так згинули члени ЦК КП/б/У - українські комуністи: Шумський - нарком освіти УРСР, Голобуев - проф.-економіст, Затонський - нарком освіти по Шумському, редактор А. Виля, Петровський - старий український більшовик, голова ВУВЦК, М. Скрипник - визначний більшовик - нарком на Україні, що сам застрелився, побачивши свою похібку, М. Коцюбинський - син письменника, знаний більшовицький служака, П. Лябченко - голова Раднаркому УРСР, Гондаренко - голова Раднаркому УРСР, письменники: Сальківський, Влизько, Куліс, Підмогильний і багато, багато інших.

Зрадники виконали своє, тому їх знищено.
Така доля всіх зрадників.
Народ проклинає їх, ворог використавши, нищить.
КП/б/У - це явна форма зрадництва на Україні.
Крім цієї форми, більшовики організували і годують за гроші окрему підпільну сітку зрадників -

донощиків. Це донощики НКВД, НКГБ, партійних комітетів, військової розвідки і поодиноких більшовицьких верховодів. Це зв'язні "секретні сотрутники", "освідомлявачі", "уповноважені", агенти, шпioni, диверсанти, тайні зв'язці, провокатори і інші. Їх висилає більшовицька верхівка між народ "продухувати" його думки, настрої, при допомозі них, більшовики намагаються закріпити свою владу на Україні і охоронити себе від народнього гніву.

Більшовицькі донощики - це найбільш підлі зрадники українського народу, вони за один грив продали себе Сталіну, та його губернаторові на Україні - Хрущову.

Велика кількість донощиків на Україні, доказує, що більшовицька влада на Україні - це не влада українського народу, це чужа накинена йому влада, що існує тільки завдяки підтримці великої кількості енкаведівського і енкагедівського апарату.

Більшовицьку владу на Україні піддержують військова НКВД і хиари донощиків, більшовицьку владу на Україні, піддержує більшовицький терор.

Сьогодні, більшовики, це з більшою силою виготовляють заразки і черваки зради серед українського народу.

Де більше орденів, звань, грамот, відзначень, посад і доручень одержують українські зрадники, явні співпрацівники більшовиків на Україні. Де більше грошей і труду вкладають більшовики до своїх таємних, донощицьких, зрадницьких кубел.

Сьогодні посилилась визвольна боротьба українського народу.

Тому сьогодні посилять більшовики намагання по вихованні вислужника і зрадника на Україні.

КП/б/у - українські більшовики, горлять всіма язиками, через радіо, пресу, на мітингах, у книжках, у зверненнях про подяку Сталінові, партії, зокрема про подяку "великому російському народові",

за все, що має український народ. КП/б/У закликає український народ до піддержання партії більшовиків, закликає до дружби з "великим російським народом".

Вона всіма можливими доказами з історії, літератури, господарки, стратегії доказує, що український народ без більшовицького керівництва, а надіється без допомоги "великого російського народу" пропав би і загинув би.

Цим більшовики крім думки явної зради, цей поширюють думку слабості українського народу, цей затроюють душу народу почуттям слабості, меншвартості, внішляють ідею рабства, вислужництва, повороти "меншого брата перед старшим".

Цим ослабити хочуть почуття гордості, почуття вартості і сили серед українського народу.

Ідею зради поширюють сьогодні серед українського народу "українські передові люди": поети, письменники, історики, літератори, науковці, люди, які були чи є сьогодні відомі українській масі.

Одні з них є членами КП/б/У, другі пішли на шлях зради за обіцянку нужденного животіння, треті — це прямо шкурники, акидкі українського народу, каїни і блудні сини.

Сьогодні українське зрадинство очолюють поети: Тичина, Гільський, Сосюра, Галан, письменники: Ле, Корнійчук, Яновський, гуморист Остап Вишня, історик Петровський, літератори: М. Новиченко, Галан, Шурат, М. Рудницький, науковці: Богомолець, Писенко і др.

Багато з них, в своєму минулому житті, боролись з більшовизмом. Деяко з них був і на засланні. Сьогодні пішов на шлях зради і більшовики йому "простили". Сьогодні він виконує чорну роботу і вислужництва серед своїх земляків.

Всі вони, одні "українські" письменники, чи партійці — це новітні "раби з кокардов на лобі".

новітні "землячки в мундурах", це новітня "Гри-
зь Москви".

В час зросту сьогоднішньої визвольної боро-
тбю, більшовики ще з більшим завзяттям опрацо-
вувть плани побудови донощицького апарату на
Україні. Туди тягнуть всіх, творять величезну
армію ерадництва, щоб пролізти в найглибші і
найбільш скриті місця народної душі, щоб розкри-
ти всі прояви протибільшовицької боротьби.

До донощитва змушують примусом, залякуванням,
загрозою вивезенням на Сибір, тюрмою, пересліду-
ванням і др. Людину змушують доносити на свого
брата, сестру, батька, матір, товариша, знакового,
учителя, сусіда - змушують доносити на своїх
найближчих.

Апарат більшовицької безпеки спеціалізується
в методах "вербовки донощиків". Кандидатам на
донощиків ставиться питання, або донощицька пра-
ця і життя під крилом НКВД, або пересліду-
вання, заслання, тюрма, а то і смерть.

Ясно, що багато слабших людей заломлюється і
іде на цей шлях вимушеного зрадництва.

Річ ясна, низький, шкурницький і цеморальний
елемент в більшовицькій державі почуває себе
найкраще. Вони за один гріш займаються на це
чорне діло і врацють, виконуючи і перевикону-
ючи плани, нищення чесних громадян.

Іх повно - цих шкурників, в апараті більшови-
цької держави, на яких вона опирається, на них
оперта боротьба більшовиків з визвольними руха-
ми СРСР.

В боротьбі з визвольним рухом на Україні
сьогодні більшовики примінили оп'ять старий,
це царський метод, а вже не раз вживаний більшо-
виками: більшовики процають ворогам своєї дер-
жави, процають всім тим, до хоч "обдурені", прийд-
уть до них з повинною. Це дуже тонкий і є хи-
бний метод імперіялістів по відношенні до укра-
їнського народу.

Це доказ, що важко більшовикам вислатись з українським визвольним рухом. Це доказ, що він їм є дуже загрозливий, тому "прадають" ним, що лийдуть з повинною, "прадають" повстанням і революціонерам.

На цей більшовицький трюк застать зловити дуже нечисленні слабкі і хиткі елементи з рядів української революції. Нікчемна і мізерна їх роль. Ці "зголошені", ці, що "вийшли з лісів дубровільно", ці, що "добровільно здалися" і пішли на шлях зради, мусять працювати в "істребітельних батальйонах", мусять працювати в окремих загонах по боротьбі з революцією, працюють, як провокатори, донощики, видають своїх найближчих в руки більшовикам, видають революційні тайни, революційні оховки, видають одним словом все, що знають про революційну боротьбу українського народу.

Що ж за це вони одержуть? Дід більшовиків погорду, насмішку, нікчемне життя під охороною анкаведінських гарнізонів, потім, коли їх вже використано — тюрьму, концлагер чи мулю. А від народу одержуть, ці зрадники промляття і неминучу, усюди їх постиганчу кулю. Доля цих зрадників — це доля іагоїв, татарських людей, це доля чалих, реєстрових козаків, галаганів, кочубеїв, іскрів, кисілів, мотик, барановських і др.

Ім немає спокійного місця на землі. Український народ прокляв і нищив все зраду. Проклинає і знищує її сьогодні. При помочі зради не знищили вороги України. Зрада була все викрета. Не помогла зрада татарам, полякам, туркам. Не помогла російським царським імперіялістам, не помогла австро-угорським і німецьким мілітаристам, не помогла пакській Польщі, боярській Румунії, фашистській Німеччині, не помогла з Леніном на чолі, не поможе сьогодні Сталіну, Хрущову і його бандитам.

Український народ живе, бореться і побіждає, викриває плани ворогів, знищує їх пособників, знищує своїх зрадників.

Всі імперіалісти, що годували на Україні кубла зради, зникли з України разом з своїми пособниками. Їх знищить сам народ. Тільки оумна слава остала, тільки погорда до зрадників, тільки призи́рство до ворогів і їхніх планів.

Український народ живе і бореться мимно всіх чорних сил ворожих, що облягали його землі, державу, мимно всіх сил, що намагалися закрестися до його душі.

Не зрадники і вислужники, а лицарі "без казни і знами" становили вартість українського народу.

Не кіселі і кочубеї, а Тмельницький, Богун, Мазепин; не "землячки в мундурах", а Т. Шевченко, Л. Українка, І. Франко; не скорснадські, винниченки, махна і ворошилови, а Петлюра, Міхновський, Коновалець, Тютюнник; не Скринник, Б. Коцубинський, Іскитенко, а Квилюсові і ванятанці; не тичини, олійські, корнійчуки, багани, галави, новиченки, а українські революціонери; не стрибки і ці, що поголосились, а українські повстанці.

Про вартість українського народу, про його силу, про його рішавість не зрадники, а черодові і керівні українці.

Про його долю рішавть герої!

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

Український народ

мстивнас

Зміст:

Зрада в уяві українського народу	1 ст.
Невчечко проти вислужництва і зради	8 "
Вислужництво і зрада - засіб ворогів в боротьбі з українським народом	8 "
Зрада - засіб більшовицького імперіалізму в поневоленні українського народу.....	16 "

15

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 15
(п'ятнадцять) аркушів;

у тому числі літерні номери _____;

пропущені номери _____

+ аркушів внутрішнього опису _____

аркуш № 15 - чистий

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст

Посада

21 травня 2018 року

(підпис)

І. Гардана

(ініціали (аніціал імені), прізвище)